

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum
Societatis Iesv instituit**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Magna Romæ in nostros tempestas exoritur, & sedatur. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

MAGNA ROMAE IN NOSTRO
tempestas exoritur, & sedatur.

CAPVT XIII.

DVM à Patribus hæc gerūtur, gra-
 uis illa, & multo antè ab Igna-
 tio prouisa tēpestas exorta est.
 Nam cū frater quidā, Augustinus Pede-
 mōtan⁹, ex Augustiniana familia in vi-
 be concionaretur, & Lutheranae do-
 ctrinae venenum occultè populo infu-
 deret, agnitus à nostris Patribus, publi-
 cis concionibus refutatus est. Cuius a-
 mici quidam Hispani (quos nominare
 non est necesse) opibus atq; auctorita-
 te cōfisi, pro Augustiniano vicissim, ac-
 cusationem aduersus Ignatium soci-
 osque suscipiunt, ministro ad eam rē
 adhibito, Michaele quōdam Hispano,
 in quem Lutetiae multa Ignatij, ma-
 gnaq; merita extiterant. Ergo iniquissi-
 mos rumores, cum de reliquis socijs,
 tum verò de Ignatio maximè dissipāt:
 in Hispania illum, Lutetiae Parisiorum,
 deniq; Venetijs damnatum hærescos
 fuisse: facinorosum & perditum om-
 nino hominem esse, qui diuina, & hu-
 mana omnia iura peruertat: in ex-
 ercitationes præterea spirituales, &
 in socios ipsos crimina multa con-
 iiciunt.

ijciunt. Atq; ijs fluctibus animos **d** for-
titerq; Ignatius restitit, & iudicio rem
persequutus est, ac veritatē illustrandā
patefaciēdamque curavit. Cū enim
ipsum Societatis iugulum peti anim-
aduerteret, & id agi à communi om-
nium salutis hoste, vt appropinquan-
tem iam, & prope maturum Religio-
nis nostræ partem aut præfocaret, aut
infamia aliqua pollueret, omni con-
tentione contra eius conatum sibi e-
nitendū putavit. Itaque reiectis dolis,
Michaël ille à iudice damnatus, in exi-
liumque missus est: alij verò accusa-
tores, autoritate principes, primū
multum de accusatione remittere, tū
etiam trepidare, postremò accusatio-
nem in laudem vertere; idque coram
Cardinale Neapolitano, summi Pon-
tificis Legato, & coram vrbis Gu-
bernatore. Qui satis illorū confessione
factum esse veritati iudicantes, cōtro-
ue siā silētio dirimi voluerunt. Quod
quidem socijs, amicisq; probantibus,
solum Ignatius minus probavit; ne
quid ex oppressa veritate dedecoris a-
liquando in Societatem erumperet.
Nempe refrigerato iudicio, rei q; gestę
memoria senescēte, cū de accusatione
constaret, de absolute taceretur, fa-
cile

eilè suspicatos homines datum ha
 gratia, atque hominum studijs, pro
 gnatio socijsque certatium, vt verita
 lateret in tenebris, & silentio tegeretur.
 Quæ causa fuit, vt nullius autoritate
 neque potentia permotus, ne sociorum
 quidem voluntate, aut amicum
 consilio, ne minimum quidem de sua
 sententia dimoueri se Ignatius patere
 retur, sed in eo hæreret, & maximè
 susteret, vt in iudicium res adducta, in
 dicum sententia omninò declararetur.
 Vir sibi ipsi inglorius, Christo autem
 fratribusque honoratissimus. Qui quid
 diu de se tantum agebatur, nullius patrocinio
 vt ad sui defensionem voluit: vbi
 Dei gloriam, aliorumque salutem
 in fraudem adduci vidit, omnes & mentis
 & corporis neruos intendit, vt depulsa
 caligine, lumen se veritatis ostenderet.
 Quocirca, cum iudices, a sententia
 ferenda, alienos animaduertentes
 ad ipsum Pontificem Maximum Ignatium
 Tusculum adit: rem ordine Latino sermone
 exponit: quoties in vinculis, quoties in
 custodia fuerit, & quibus de causis candidè,
 integre aperit: quantum diuinis rebus impedimentum
 iniiceretur, ostendit, si ea silentio sopita
 contemptaque iacerent.

rat

rationes, quibus adductus rei exitū cupiat, breuiter enumerat. Quas cū Pōtifex probasset, iudici mandat, vti rematuret, & pro veritate sententiā pronunciet: quod & fecit. In hoc autem iudicio illud diuinitus cecidit, quod qui in Hispania, Lutetiæ, Venetijs vitę Ignatii iudices fuerant, ij vno eodemque tempore ex ijs ipsis locis, alius alia de causa in urbem conuenerant, & producti testes, omnes præclarum illius virtutis atque innocentie testimonium dederunt. Venerat enim ex Hispania Ioannes Figuera, is qui Compluti Vicarius generalis Archiepiscopi Toletani, Ignatium in carcerem coniecerat, & eius integritate cognita, liberarat: qui ad amplissimum dignitatis gradum postea euectus, Regij consilij Præses in Hispania anno 1565. mortuus est. Venerat ex Gallia D. Matthæus Ori, ex Dominicana, vt diximus familia Theologus, apud quem fidei Inquisitorem Ignatius Lutetiæ accusatus est. Venerat D. Gaspar de Doctis, cuius iudicio fuerat Venetijs absolutus Ignatius, & aduersus calumniatores defensus, cū is ea in vrbe Hieronymi Veralli Legati summi Pontificis Iudex ordinarius

H

esset:

esset: ij fuerūt virtutis Ignatij testes. Et
emplam autem sententiæ, qua Ignati-
us socij q; sunt absoluti, quoniam alias
ante id tempus latus compellitur, ad
verbum addendum existimauimus.

B. CONVERSIVVS, ELECTVS
Britouoriensis Vicecamerarius Alme vr-
bis, eiusque districtus Generalis Guberna-
tor.

Niuerfis, & singulis, ad
quos presentes nostræ li-
tere peruenierint, salutem
in Domino.

CVM Reipub. Christianæ
multū intersit, vt eos, qui in agro do-
minico, vitæ exēplo, & doctrina plu-
rimos ædificant in salutem: & irem il-
los, qui è conuerso potius supersemi-
nare videntur zizania, publicè noto-
esse: & nonnulli rumore sparsi essent
& delationes ad nos factæ de dogma-
tib; & cōuersatione vitę spiritualib; exer-
citijs, quæ alijs conferunt, venerabilis
vixorum, Dominorum Ignatij de
Loyola, & sociorum, videlicet Petri
Fabri, Claudij Iaij, Paschalis Broct, Di-
daci Laines, Francisci Xauler, Alfon-

Sa

Salmeronis, Simonis Rhoderici, Ioan-
nis Codurij, & Nicolai de Bobadilla
Magistorū Parisiēsiū Presbyterorum
foculariū, Pāpilonēsis, Gebenensis, Se-
guntinēsis, Toletanēsis, Vicensis, Ebre-
dunēsis, & Palētinēsis, respectiuē dice-
cesis. Quæ quidē eorū dogmata, & ex-
ercitia, à quibsdā dicebātur erronea,
superstitiosa, & à Christiana doctrina
nō nihil abhorrētia. Nos, pro officij no-
stri debito, ac speciali etiā mādato Sā-
ctissimi Dñi Nostri Papæ, circa hæc di-
ligēter animaduertētes, quæ visa sunt
ad pleniorē causæ cognitionē oportu-
na, inquisiimus, si forē de quibus
prædicti culpabātur, vera esse deprehē-
deremus. Quocirca examinatis primò
quibusdam oblocutoribus contra ip-
sos; & consideratis partim publicis
testimonijs, partim sententijs de Hi-
spania, Parisijs, Venetijs, Vicetia, Bo-
nonia, Ferrara, & Senis, quæ in prædi-
ctorum venerabilium virorum D. I-
gnatij, & sociorum fauorem, aduer-
sus eorum criminatores prolatae fue-
rūt, & ad hæc examinatis iudicialiter
nonnullis testibus, & moribus, & do-
ctrina, & dignitate omni exceptione
maioribus: tandem oēm murmuratio-
nē, & oblocutionem, & rumores con-

tra eos sparsos, nulla veritate subnixos
 fuisse, comperimus. Quamobrem nostra
 rum esse partium iudicauimus, pronū-
 ciare, & declarare, sicut pronuncia-
 mus, & declaramus, prædictum Do-
 minum Ignatium, & socios, ex prædi-
 ctis delationibus & susurris, non solū
 nullam infamiae notam, siue de iure,
 siue de facto iacuisse; verum potius,
 maiorem vitae atq; doctrinae sanæ cla-
 ritate retulisse, cum certè videre-
 mus, aduersarios vana, & penitus à ve-
 ritate aliena obiecisse: & contrà, opti-
 mos viros, optimū pro illis exhibuisse
 testimoniū. Hanc igitur sententiam &
 pronūciationem nostram, vt publicū
 eis testimonium sit contra omnes ad-
 uersarios veritatis, & in serenationem
 omnium, quicunq; sinistram illam de-
 cis suspicionem, prætextu talium dela-
 torū & criminatorum conceperint, fa-
 ciendam duximus: mōnentes in super-
 & exhortantes in Domino, ac ro-
 gantes vniuersos & singulos fideles,
 vt dictos venerabiles viros, Dominū
 Ignatium & socios habeāt & teneant
 pro talibus, quos nos esse comperim⁹
 & Catholicis, omni prorsus suspicio-
 ne cessante. Ita tamen, quatenus in
 eodem vitae & doctrinae tenore, De
 20

adiuvante (quod speramus) permanse-
rint. DA IVM Romæ, in ædibus no-
stris, die decimo octavo millesimo
quingentesimo trigesimo octavi.

B. Gubernator, qui suprâ.

Rutilius Furius, Secretarius.

Porro Augustinus ille Pedemon-
tanus, qui huius omnis accusatio-
nis fons & origo fuit, posita lar-
ua, apertè publiceque Lutheranus po-
stea factus est. Accusatorum autem
is fuit exitus, ut nostris tacentibus, &
pro ipsis orantibus, illorum se & vi-
ta proderet, & doctrina: quæ usque
ad eò tetra fuit, ac detestabilis, ut al-
terius statua Romæ exusta sit, cum
se ipse fuga ab incendio eripuisset: al-
ter perpetuo carceri propter hæresim
addictus, qui tamen sub vitæ finem
resipuit, & suam vitam, erroresque
damnans, Romæ ita mortuus est, ut
extremum hominis spiritum qui-
dam ex nostris patribus
exciperet.

(:·:)

H 83

IGNA-